

## "התחברות" - מתוך שיעור של הרב צב"י טאו שליט"א

אנו חיים היום בלב תרבות האינטרנט, הטלוויזיה והעיתונות, הפונה אל יצרי הלב הגסים זו לא תרבות זו תת-תרבות, טינופת של תרבות, גסיסה של תרבות. התרבות הזאת אומרת שצריך להשיג בכל דבר את 'הסיפוק המיידי', עכשיו ומיד. הכיוון הזה חודר בסופו של דבר גם לעולם הרוחני, עד שגם ברוחניות מחפשים רק את הסיפוק המיידי.

כשתלמיד מגיע לשיבה-אם הוא לא מרגיש בנעימות מייד, לא מרגיש ב'גן עדן' אם לא מגישים לו את הכל, 'אינסטנט' - הוא כבר לא יכול 'להתחבר'! אולם מה הכוונה בביטוי 'להתחבר'?

כשרואים בטלוויזיה את פסטיבל-ערד ואת ה'התרגשות' שישנה שם, אומר האדם לעצמו: "נפלא, בדיוק כך הייתי רוצה להרגיש בשיבה", קבלת שבת, קרליבך, הרקדה, ממש מרגישים את הקדושה באויר, שואבים קדושה, דליים של קדושה נשפכים עליו - אבל צריך לדעת שכל זה שקר, בלוף, האדם מרמה את עצמו. זו לא קדושה, זו לא ה'התרגשות' שאליה אנו שואפים להגיע בתפילה. מי שלא מוכן להשתנות, לעבוד קשה ולצאת מהתפיסות הקטנות שלו, לצאת ממציאות למציאות, לתקן את מדותיו, ללמוד תורה, לעלות בדרך ארוכה, ממדרגה למדרגה, מהרגל אחד להרגלים אחרים. מוטב לו שידע כי הוא חי ב'דמיונות', הוא רוצה בעצם לשמר את הרמה הדתית שהוא חי ונמצא בה. להשאר ברמה של 'הווי דתי' נעים, מוסיקה חסידית, דברים נחמדים ומלטפים של יהדות שיפנקו אותו ויתנו לו הרגשה נעימה. אדם שמדמה לעצמו מתוך התלהבותו שהוא נמצא במקום אחר, עליו לדעת כי הוא באמת לא שם. בסך הכל רוצה הוא לחפש את השמחה בעבודת ד'.

כדוגמת השמחה של אותם אלו השותים בירה, לוקחים סמים ושמחים שמחה בהמית שבנויה על הסיפוק המיידי. אח"כ באים ומכניסים את הכיוון הזה לתורה, לשיבה, וזה הופך להיות המודל של "עבדו את ד' בשמחה", בעוד שהאדם בכלל לא מוכן ולא יודע שהוא צריך להתעלות ממדרגתו, לא מבין איזה עול תורה הוא צריך לקבל על עצמו כדי לצאת מעולם לעולם.

נכון אמנם שדבקות אמיתי היא דבר גדול ויקר ואשרי מי שמגיע אליה, הוא באמת זוכה לשמחה, לחיים אחרים, מרחבים אחרים, מדרגה אחרת לגמרי-אבל כדי להגיע למדרגה זו יש צורך בעבודה גדולה, אי אפשר להגיע לכך רק מתוך נגינה בגיטרה ושירי קרליבך.

ישנם אנשים שאומרים לעצמם: 'הכל בסדר', שומעים שיעור פה, שיעור שם, שיעור של רב פלוני ואלמוני- וממש מתענגים, 'עושים חיים', הכל חלק ונעים ואין שום בעיה, ממש 'גן עדן', כבר פה, אין יותר צורך בגן עדן בעולם הבא, הכל כבר שלם, אנחנו צדיקים וחסידיים - וכי יש משהו שהוא יותר ממה שכבר השגנו? יש עוד לאן לשאוף ולהתעלות? לא יכול להיות! אדם כזה חי את כל החיים שלו ב'דמיונות', הכל אצלו שטחי לא רציני ולא אמיתי. היום הוא שומע שיעור ומחר הולך לעשות מה שליבו חפץ, יום אחד הוא בן אדם ויום אחד הוא בהמה, כי לאחר שהוא בא על סיפוקו בכל מיני ויתורים ליצרים שלו ולקטנות שלו הוא יכול גם לשמוע 'שיעור ביהדות', מדוע לא? הוא ממש ב'עננים' הכל מושלם גם היצר הרע וגם היצר הטוב באו על סיפוקם, ממש אידיליה.

אבל אדם רציני מוכן להשקיע בשביל אידאל גדול, מוכן לצעוד גם דרך ארוכה כדי לצאת מהקטנות שלו, להשתנות, לעבור מהפך נפשי, לשנות את כל ההרגלים שלו ואך לשלם מחיר של חיים מתוך מסירות נפש. זאת משום שהוא יודע את האמת, את החשיבות. הערך שיש לדברים, בשבילו ובשביל כלל ישראל. אלו האנשים שעם ישראל צריך היום יותר מכל דבר אחר.